

Exposició:	Baltasar Lobo IVAM (Institut Valencià d'Art Modern) 15 març – 1 maig 2011
Organitza:	IVAM (Institut Valencià d'Art Modern)
Comissaris:	Consuelo Ciscar Rafael Sierra
Patrocina:	Foment Urbà

L'exposició reuneix prop d'un centenar d'obres entre escultures i dibuixos representatius de les distintes etapes de la seua producció creativa des dels anys 40 fins a les seues últimes creacions en la dècada dels 90, una completa perspectiva d'un llegat que s'ha mostrat en museus i espais públics de França, Espanya, Alemanya, Àustria i Veneçuela. Les seues escultures a mitjana i gran escala, es caracteritzen per superfícies perfectament polides en les que la llum llisca i travessa l'espai corpori. Amb l'ús de materials com a marbre, alabastre, granit, fusta i bronze, l'escultor espanyol va orientar la seua creació cap al llenguatge de l'abstracció, però mantenint la figura humana en l'eix central de la seua creació. Amb motiu de l'exposició l'IVAM ha publicat un catàleg que reproduïx la totalitat de les obres exposades i conté textos sobre l'obra de Baltasar Lobo de Tomás Llorens, Eduardo Planchart Licea, Consuelo Ciscar i Rafael Sierra.

Baltasar Lobo (Zamora, 1910 - París, 1993) és conegut per les seues obres que fan de la dona i la maternitat temes recurrents, a partir de formes i figures abstractes plenes de sensualitat. Després d'iniciar la seua carrera com a escultor a Valladolid treballant en un taller d'imatgeria en 1927 va obtenir una beca per a l'Acadèmia de Belles Arts de San Fernando, a Madrid, a la que va assistir durant uns mesos. Després continua assistint a classes nocturnes de dibuix i talla directa en fusta i marbre en el Cercle de Belles Arts. En el Museu Arqueològic va descobrir l'art iber, amb les seues formes simplificades i ancestrals que influiran el

seu llenguatge escultòric des d' eixe moment i que el van portant cap a la síntesi formal. Durant eixos anys també estudiaria la tradició escultòrica mediterrània, com es pot apreciar amb la presència dels centaures i els bous, originaris de la civilització minoica.

Amb l'esclat de la guerra civil espanyola, va militar en el bàndol republicà fet que el portaria a l'exili en 1939. Instal·lat a França, va freqüentar els cercles d'exiliats espanyols, va conèixer Picasso i va participar en la vida artística del París de l'època. Va treballar com a ajudant de taller d'Henri Laurens, experiència que va resultar una influència decisiva en el seu desenvolupament artístic. També va poder seguir la trajectòria d'altres escultors, així, en la seua obra dels anys 40 s'aprecien ecos de Lipchitz en les seues versions del tema de la maternitat, algunes d'estes obres i especialment la més monumental, la prevista per a La Ciutat en 1947, poden veure's en l'exposició. Encara que menys directes també són apreciables les influències de Brancusi, en obres com *Selene*, 1957, o *El pardal*, 1957, també presents en l'exposició.

Els processos interns de la seua creació es poden apreciar en els dibuixos i , la majoria d'ells esbossos per a futures escultures. En ells domina el tema de la dona i es posa en evidència el seu talent escultòric. En els seus experiments amb la línia en carbonet, tinta xinesa o pinzell amb l'espontaneïtat que permet el guache, destaca amb vigor el volum dels cossos, que anuncien les escultures. És possible observar la relació directa entre alguns dibuixos i les escultures, com el dibuix *La marchande de poisson (la venedora de peix)* i el guache sobre cartó *Fem-me et enfant (Dona i xiquet)*, 1948) i l'escultura en marbre del mateix nom de l'any 1958, on la línia es fa tridimensional al materialitzar-se en marbre i bronze.

L'especial relació de l'artista amb Veneçuela, es va iniciar a meitat dels anys cinquanta amb la seua primera exposició de dibuixos el Museu de Belles Arts de Caracas en 1955 on tornarà a exposar en 1958. El públic veneçolà apreciaria el seu treball i, poc després va rebre l'encàrrec de dos escultures importants per a espais públics: *Maternitat*, que es troba en la Maternitat Concepció Palacios de Caracas, i , *Estela* ubicada en el Club platja Blava, estat Vargas, en les proximitats a la capital. A través del projecte d'integració a les arts de Carlos Raúl Villanueva en la construcció de la Universitat Central de Veneçuela, com una de les escultures més rellevants de Lobo queda en la casa d'estudis més important del país: *Maternitat* (1953), ubicada junt amb una altra del seu mestre Henry Laurens; del mateix any és una altra exquisida *Maternitat* de la col·lecció del Museu de Belles Arts. Va exposar a finals dels seixanta en la Fundació Mendoza de Caracas amb gran èxit. En 1989 el Museu d'Art Contemporani de Caracas Sofía Imber, va organitzar una mostra antològica arran de la qual van adquirir diverses peces de l'artista, algunes de les quals són exposades amb regularitat al seu Jardí d'Escultures.

L'obra de Baltasar Lobo ha tingut un important reconeixement a Espanya des dels anys 60, quan es celebra la seua primera exposició a Madrid al Museu d'Art Modern, fins a la inauguració al desembre de 1998 del Museu Baltasar Lobo, en la

ciutat de Zamora, amb dibuixos, fotografies, ferramentes de treball i més de mig centenar d'obres que l'escultor va realitzar al llarg de la seua trajectòria. En 1984 li va ser concedit el Premi Nacional d'Arts Plàstiques, i en 1985 el Premi de Castella i Lleó de les Arts.

En el mes de juliol del 2009 es va inaugurar a Zamora, entre el Castell medieval i la catedral, el Centre d'Art Contemporani Baltasar Lobo. Allí es mostren 69 obres donades per l'artista i pels seus descendents, així com en els jardins del Castillo, reinaugurat eixe mateix any. L'obra de Baltasar Lobo ha sigut estudiada en les acadèmies i per la crítica internacional, com un model d'influència formativa i amb veu pròpia.